

anem dalt, i ves si salvem la Ció, pobreta, que se m'està morint... Diga-li que us casareu, que jo ja ho vui; que estava encegat... Dóna-li forces esperances; procura convèncer-la; fés de manera que et cregui... Per Déu, mira si tu fas el miracle de salvar-la!...

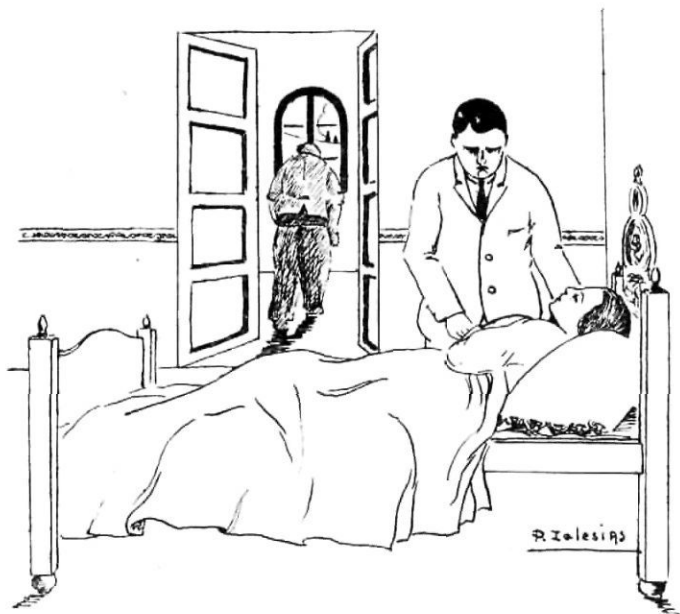
En Ventureta escoltava les estranyes paraules de l'amo, i se l'anava mirant tot sorprès. Li feia l'efecte que s'havia tornat boig i no sabia pas què contestar-li, tanta era la seva emoció en arribar al llindar de la cambra de l'estimada.

Botent-li el cor, en Ventureta entrà, per primera vegada, a aquella cambra de la Ció. I en Felip s'avançà a dir-li:

—Mira noia, quí hi ha. Aquí tens en Ventureta, el teu estimat. Ha sapigut que no estàs bona i et ve a veure. Ho veus com se'n recorda de tu?...

La Ció s'incorporà i es mirà fit a fit l'amor dels seus amors. En Ventureta també se la mirà, i, sens dir paraula, a tots dos les llàgrimes els rodolaren cara avall. Feia prop de dos anys que no s'havien vist!

El pare plorava també, fortament impresionat per aquell silenci dolorós i se'n anà a la seva cambra aclaparat pel dolor i el remordiment, però esperançat que aquelles llàgrimes que havia vist rodolar per les groguenques galtes de la seva filla, podrien ésser, tal vegada, la seva salvació.

...i se'n anà a la seva cambra, aclapat pel dolor i el remordiment...

A fora, les colles anaven retornant a la vila i als pobles de l'entorn; a la font ja no hi quedava ningú; l'animació i l'alegria havien desaparegut; els venedors d'avellanes ja havien plegat, també, i el remoreig de les parelles cançoneres donava fi a la festa de l'Aplec més escaient de la comarca vallesana.

VIII

Què és el què havia passat aquell capvespre a la masia?

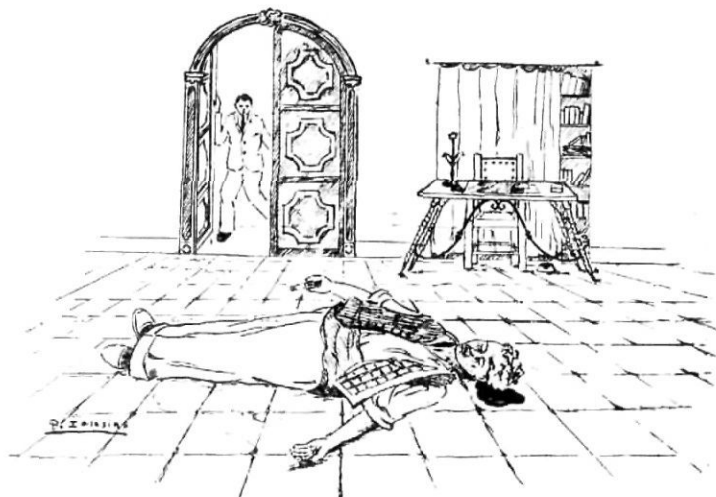
En Felip, sol a la seva cambra, després d'haver plorat molt amargament, va alçar-se, resolut, i es posà a escriure una carta.

En tant, la Ció i en Ventureta, si se'n van dir de paraules amoroses, en aquells curts moments, que els semblaven un somni fantasiós!

Acabada la carta, la plegà dins d'un sobre i baixà, pausadament, perquè l'anesin a portar a la rectoria, on anava dirigida.

Fret, immutable, tornà escala amunt, s'acomiadà silenciosament de sa filla, i, un cop a la seva cambra, ajustà els dos batents de porta, va pregar, agenollat, davant la Verge dels Dolors que hi havia al damunt de la calaixera, i prengué el revòlver del calaix de la taula escriptori i s'engegà un tret.

A l'esclat de la detonació entraren corrents, a la cambra de l'amo, primer que tots en Ventureta, qui quedà esglaiat en veure aquell home feia minuts tan fort i tan valent, a terra, ferit de mort, el cap en mig d'una taca de sang que anava escampant-se damunt l'enrajolat.

...el cap en mig d'una taca de sang, que anava escampant-se damunt l'enrajolat.

Ningú no deia res; solament es miraven els uns als altres, preguntant-se, mentalment, el per què d'aquella trista atzagaiada de l'amo.

En Ventureta s'ajupí, li prengué el pols, li alçà els parpres i digué dolorit: —Es mort!— I arrencà un plor esgarriat. Tots els altres també ploraven, com aquell minyó tant temps absent.

En tant, la Ció, que havia oït el tret i les corredisses, s'incorporà, i, mig vestida i tintinejant, anava a la sala de la terrible desgràcia. A la porta es topà amb la masovera, que, volguent-se-la emportar, li anava dient:

—Però, on vas, desventurada criatura?

—Què ha passat?—preguntà, amb un crit de l'ànima, la pobra noia.—Digueu-me: què ha passat?

—Res no ha passat. Au, vina, pobreta; vina...

I, en tant la bona dona bregava per a emportar-se-la, la Ció féu un esforç i es deseixí del braç que la subjectaven, entrant-se'n a la cambra del seu pare, on tots silenciosos encara, i espaordits, contemplaven l'amo mort allí per sempre més. Ni esma no tingué de cridar, aquella noia; va fer una contracció, i faltant-li les forces, anava a caure sense sentits, sinó que la masovera, que l'havia seguida, i en Ventureta, la sostingueren, portant-la a la seva cambra.

Quin trontoll a la masia! L'amo mort i la Ció que es moria per moments!

El senyor Rector, en rebre la carta d'en Felip, l'anava llegint pausadament, sense ni sospitar la tragèdia que li anunciaven aquests mots breus:

«A mossèn Joan Pascual. — Present

Molt bon amic meu: En rebre aquesta carta de comiat, pregueu a Déu per la meua ànima. No puc lluitar més ja amb la meua consciència.—FELIP ROVIRA.»

—Quina desgràcia, Reina dels àngels!—exclamà el bon Rector; i sense ni posar-se el casquet, tal com se trobava, sortí de la rectoria bo i dient al vaillet portador de la carta:

—Anem, correm; potser encara hi siguem a temps.

I pel camí tot era preguntar-li quí li havia donat la carta, on era l'amo, quan li havia fet la comanda i altres preguntes més, per a saber bé còm podria evitar la terrible desgràcia.

Quan arribaren al casal, ja hi havia una pila de veïns sabedors del què havia esdevingut, i en veure arribar el senyor Rector, esbufegant, que pobre, ja no podia córrer, s'apressaren a fer-li saber el què ell ja sabia prou. S'enfilà escales amunt, sense fer cas dels veïns i tafaneres que envaïen l'en-